

I

SEVEN CARDS, ONE DECK

JESUS OF NAZARETH

I

இயேசு — இலவசமாகக் கொடுப்பதன் சக்தி

SEMANTIC REALITY 2026 · FOUNDATIONS · 16

உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு சக்தியும் எதையாவது கேட்கிறது. ஒரு வாக்கு. ஒரு கொள்முதல். ஒரு கையெழுத்து. ஒரு விசுவாசம். ஒரு நலன். அன்புகூட, அமைப்புகளுக்குள் நுழைந்தவுடன், விரைவிலோ தாமதமாகவோ கட்டணச்சீட்டை நீட்டுகிறது.

பிறகு, பரிமாற்றத்தின் தர்க்கத்திலிருந்து தப்பிக்கும் ஒரு விசித்திரமான சக்தி இருக்கிறது. இலவசமாகக் கொடுத்தல். அது உலகின் மிகப் பழமையான சக்தி, அதே நேரத்தில் மிகக் குறைவாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டதும் கூட.

இயேசு தொடக்கம் அல்ல, ஆனால் வார்த்தையின் மொழியைப் பயன்படுத்தி, அதைத் தானாக நடக்கக்கூடிய ஒரு கதையாடலாக மாற்றியவர்களில் அவரே முதல்வர். அவர் படைகளைக் கட்டவில்லை. வங்கிகளை நிறுவவில்லை. கோயில்களைத் திறக்கவில்லை. நிலப்பரப்புகளைக் கைப்பற்றவில்லை. அவர் ஒரு கதையை உருவாக்கினார்.

ஒரு கதை தன் கதைசொல்லியைத் தாண்டி வாழும் அளவுக்கு வலிமை பெறும்போது, அதிகாரம் உடனே அடையாளம் கண்டுகொள்ளும் ஒன்று பிறக்கிறது: செல்வாக்கு. அப்போதுதான் நலன் பிறந்தது. அவரை நேசிக்கும் நலன் அல்ல. அவரைப் புரிந்துகொள்ளும் நலன் அல்ல. அவருடன் போராட வேண்டியிராமல் அவரைத் திசைதிருப்பும் நலன்.

ஒரு கதைசொல்லியாக, நான் கற்பனை செய்யும் காட்சி இதுதான். அங்கி அணிந்த ஒரு மனிதர். உயரமானவர். அழகானவர். நீண்ட முடி. சுத்தமாக மழித்த முகம். சத்தமான ஒரு கூட்டத்தின் நடுவே நடக்கிறார்; குரலை உயர்த்தாமலேயே பேச முடிகிறது அவரால். அவர் எல்லோரிடமும் பேசுவதில்லை. ஒவ்வொருவரிடமும் பேசுகிறார். சில சொற்கள். சரியானவை. கட்டளையிடாத சொற்கள். திறக்கும் சொற்கள். மௌனத்தைவிட அதிகச் சத்தம் எழுப்பும் சொற்கள்.

இப்படித்தான் இறைவாக்கினர் பிறக்கிறார். யாராவது அவரைப் பிரகடனம் செய்யும்போது அல்ல. மக்கள் அவரைப் பற்றி மற்றவர்களிடம் சொல்லத் தொடங்கும்போது.

ஆனால் கோயிலின் மனிதர்கள் ஏதோ மாறிக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தார்கள். வருகை எண்ணிக்கை குறைந்துகொண்டிருந்தது. ஆர்வம் இடம் மாறிக்கொண்டிருந்தது. கவனமும் அப்படியே. கவனத்தைக் கட்டுப்படுத்துபவர் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிறார்.

எனவே அவரை அரண்மனைக்கு அழைத்தார்கள். அதிகாரபூர்வமாக, அவர் யார் என்று புரிந்துகொள்ள. உண்மையில், அவரை எப்படி நிறுத்துவது என்று புரிந்துகொள்ள.

அவர் பரிசேயர்களின் அங்கியை அணியவில்லை. தலைப்பாகை அணியவில்லை. அதிகாரத்தின் அடையாளச் சின்னங்களைச் சுமக்கவில்லை. அந்தக் காலத்தின் ஆதிக்க வடிவத்தை அடையாளப்படுத்திய அந்த நீண்ட தாடியும் அவருக்கு இல்லவே இல்லை.

தங்கள் விசாரணைகளில் அவரை மீண்டும் வேலிக்குள் கொண்டுவர முயன்றார்கள். அவருக்கு ஒரு வகையை ஒதுக்க. அவருக்கு ஒரு முத்திரையைக் கண்டுபிடிக்க. ஏற்கெனவே தாங்கள் அறிந்திருந்ததன் ஒரு சிறிய பதிப்பாக அவரை மாற்ற. ஆனால் அவர் நழுவிக்கொண்டே இருந்தார்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு பதில் காலத்தை ஓர் அம்பு போலக் கடப்பதாகத் தோன்றுகிறது: என் கண்ணில் உள்ள துரும்பை ஏன் பார்க்கிறீர்கள், உங்கள் கண்ணில் உள்ள உத்திரத்தைப் பற்றி ஏன் கவலைப்படுவதில்லை?

அந்தக் குறிப்பு தாடியைப் பற்றியது. ஏனென்றால் ஒவ்வொரு அதிகாரமும் தன் சொந்த முரண்பாடுகளைப் பாதுகாக்க முடியாதபோது மற்றவரின் சிறு விவரங்களை ஆராய்கிறது. தன் அமைப்பால் அவர் மக்களுக்கு ஒரு புதிய சாத்தியத்தைக் கற்றுக்கொடுத்திருந்தார்: வடிவத்திற்கு வெளியே வாழ்வது. அமைப்புக்கு எதிராக அல்ல. அதற்கு வெளியே. அது மிகவும் ஆபத்தானது. ஏனென்றால் அமைப்புகளுக்கு எதிரிகளிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளத் தெரியும். ஆனால் தங்கள் விதிகளின்படி விளையாடுவதை வெறுமனே நிறுத்திவிடும் ஒருவரைப் புரிந்துகொள்ள அவை தடுமாறுகின்றன.

பிறகு அரசியல் தன் போக்கில் சென்றது. எப்போதும் அப்படித்தான். சமமாகப் போராடி அவரைத் தோற்கடிக்க முடியாதபோது, அது உலகின் மிகப் பழமையான ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தியது: கழித்தல். பறித்தல். குறைத்தல். எளிமைப்படுத்தல். ஏற்கெனவே எடுக்கப்பட்ட ஒரு தேர்வின் முன் மக்களை நிறுத்துதல்.

நன்கு கட்டமைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் வருவது போலவே சதுக்கத்தில் அந்தப் பேரம் வந்தது. ஜனநாயகம் என்ற வேடத்தில். சுத்தமாக மழித்த இயேசுவா, தாடி வைத்த பரபாஸா. சுதந்திரமா வடிவமா. கணிக்க முடியாமையா சொந்தமா.

ஆட்டம் எளிதானது. வடிவம் வென்றது. ஏறக்குறைய எப்போதும் வெல்வது போலவே.

ஆனால் தோல்வியின் அந்தத் தருணத்திலேயே, இலவசமாகக் கொடுத்தல் தன் உண்மையான இயல்பைக் காட்டியது. ஏனென்றால் மரபான அதிகாரம் எதிர்வினையாற்றுகிறது. இலவசமாகக் கொடுத்தல் புரிந்துகொள்கிறது. எந்த அமைப்பாலும், எந்த அரசாங்கத்தாலும், எந்த வழிமுறையாலும் இன்னும் முழுமையாக விளக்க முடியாத ஒரு வாக்கியத்தால் அவர் பதிலளித்தார்: இவர்களை மன்னியுங்கள், தாங்கள் என்ன செய்கிறோம் என்பது இவர்களுக்கு இன்னும் தெரியவில்லை.

அது ஒரு நியாயப்படுத்தல் அல்ல. அது ஒரு நோயறிதல்.

மீதியை அவருடைய சீடர்கள் செய்தார்கள். அவர்கள் ஒரு புத்தகம் எழுதினார்கள். அல்லது அதைவிட அரிதான ஒன்றை. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் நிலைத்து வாழக்கூடிய ஒரு கதையாடலை எழுதினார்கள். எல்லா மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. எல்லாப் பண்பாடுகளாலும் கடக்கப்பட்டது. எல்லா மதங்களாலும் விளக்கப்பட்டது. மறுக்கப்பட்டது, நேசிக்கப்பட்டது, திரிக்கப்பட்டது, மீண்டும் எழுதப்பட்டது, பாதுகாக்கப்பட்டது, தாக்கப்பட்டது. ஆனாலும் இன்னும் இங்கே இருக்கிறது. எந்த நிறுவனத் துறையாலும் அதன் விநியோகத்திற்கு இணையாக முடிந்ததில்லை. எந்த விளம்பர

வடிவமைப்பாலும் அதன் நீடிப்புக்கு. எந்த இலச்சினையாலும் அதன் அடையாளம் காணப்படும் தன்மைக்கு. ஏனென்றால் பொருட்கள் சந்தைகள் வழியாகப் பயணிக்கின்றன. கதையாடல்கள் மனிதர்கள் வழியாகப் பயணிக்கின்றன.

இந்தப் பார்வையில் தெய்வநிந்தனை எதுவும் இல்லை. சொல்வதற்கான முழுமையான உரிமை மட்டுமே இருக்கிறது. அவர்களுடைய சந்தைகளுக்கு வெளியே, சுதந்திரமாகவும் கவலையின்றியும் நகரும் ஓர் உரிமை. உடன்படாதவர்கள் வேறு புத்தகங்களைத் தேடிக்கொள்ளச் சுதந்திரம் உண்டு; அங்கே தங்களுக்கு மிகவும் பொருந்தும் எந்த வடிவத்தையும் படிக்கலாம்.

இறுதியில், இதுதான் இயேசுவின் சீட்டு. வலிமையின் சக்தி அல்ல. பணத்தின் சக்தி அல்ல. அரசாங்கத்தின் சக்தி அல்ல. இலவசமாகக் கொடுப்பதன் சக்தி. அதன் கதைசொல்லி ஆட்ட மேசையை விட்டுச் சென்ற பிறகும் தொடர்ந்து சுழன்றுகொண்டிருக்கும் ஒரே சக்தி.

Ferdinando
Gillette Man ✂